

Η απαξίωση της Πολιτικής και κατ' ακολουθία των Πολιτικών που την υλοποιούν (την προάγουν ή την κακοποιούν) είναι περασμένη στη συνείδηση του κόσμου, των ανθρώπων που τη σχολιάζουν επιτιμητικά, που δέχονται τις παροχές των ευεργετημάτων της και πίνουν χολή από τις επιζήμιες αποφάσεις που παίρνονται και τους άδικους νόμους που ψηφίζονται, από τα κυβερνητικά κόμματα.

Από γενέσεως νεοελληνικού κράτους, ο πολίτες μοιρασμένοι σε διάφορα κόμματα, βαυκαλίζονται με τις υποσχέσεις των υποψηφίων και απογοητεύονται συχνότατα από τις επιλογές τους. Να μου κοβότανε το χέρι για το ψηφοδέλτιο που έριξα, είναι η έκφραση μεταμέλειας των ψηφοφόρων και αμέσως πέφτουν στο σακί άλλου κόμματος που εκμεταλλεύεται τις ανάγκες ομάδων πολιτών, που με πειστικότερο τρόπο τους υπόσχονται τα ίδια απραγματοποίητα. Από δω πήγασε ο όρος και η τακτική της δημαγωγίας. Συνήθως εκείνοι που ξεσηκώνουν το λαό και τον βγάζουν στο δρόμο να διαδηλώνει είναι οι δημεγέρτες, άτομα ικανά να τον διεγείρουν και να τον παραπλανούν.

Από τα κόμματα, οι οπαδοί περιμένουν κάποιο όφελος. Όχι πάνω σε γενικότερο εθνικό ή κοινωνικό θέμα. Αλλά επί προσωπικού. Κυρίως ένα διορισμό στο δημόσιο, μια αργομισθία ή μια «τακτοποίηση» κάποιας υπόθεσής τους που δεν περνάει από τη νομιμότητα. Αχαιός, πρώην υπουργός, είχε διαπιστώσει κατά τις προεκλογικές περιόδους του ότι για να είσαι, περίπου, βέβαιος ότι θα σε ψηφίσει ο πολίτης που τον χαιρετάς δια χειραφιάς, πρέπει να νιώσει ότι στη δική σου παλάμη υπάρχει ένα νόμισμα, που το περνάς άμεσα στη δική του. Έχει κάποιο άμεσο όφελος και προσδοκά στο μέλλον και κάποιο άλλο, πιο σημαντικό. Έτσι κερδίζονταν οι εκλογές.

Τον περασμένο αιώνα, ο καυστικός και σκωπτικός Εμμανουήλ Ροΐδης, έδωσε τον ακόλουθο ορισμό του Πολιτικού Κόμματος. Έγραψε λοιπόν: «Κόμμα είναι, ομάς ανθρώπων, ειδότην να αναγιγνώσκωσι και να ορθογραφώσι, εχόντων χείρας και πόδας υγείας, αλλά μισούντων πάσαν εργασίαν, οίτινες ενούμενοι υπό έναν οιονδήποτε αρχηγόν, ζητούσιν ν' αναβιβάσουσι αυτόν δια παντός μέσου εις την έδραν του πρωθυπουργού, ίνα παράσχη αυτοίς τα μέσα να ζώσι χωρίς να σκάπτωσι». Τους είχε τaráξει το ξινάρι κι είχαν ένα δικίο να θέλουν να φύγουν από αυτή την τυραννία. Άλλες εποχές, τότε. Αλλά η αντίληψη ότι δια της πολιτικής όλα κατορθώνονται, επιχειρούσαν τα πάντα.

Άλλος μεγάλος των γραμμάτων μας, ο Παπαδιαμάντης, στους «Χαλασοχώρηδες» που έχει γράψει ένα εκτεταμένο διήγημα αποτυπώνοντας το πολιτικό ήθος εκείνης της περιόδου, χαρακτηρίζοντας κοινωνικό τέρας την πολιτική και γράφει: «Η αργία εγέννησεν την πενίαν.

Η πενία έτεκεν την πείναν. Η πείνα παρήγαγε την όρεξιν. Η όρεξις εγέννησε την αυθαιρεσίαν. Η αυθαιρεσία εγέννησε την ληστέϊαν. Η ληστέϊα εγέννησε την πολιτικὴν. Ἰδοὺ ἡ καταγραφὴ τοῦ τέρατος τούτου».